

Ko je bil ples delo in pogreb zabava

V časih, ko nismo mogli računati na dnevno ponudbo vseh mogočih organiziranih zabavnih in kulturnih dogodkov, smo se zanašali na spontanost in iznajdljivost ali se vključevali v dejavnosti, ki so jih organizirali društva in sindikati v podjetjih. Osnovne delavske pravice in osnovni standardi so bili, poenostavljeno rečeno, zagotovljeni z zakoni, tako da je marsikdo sindikate poznal bolj po njihovih stranskih dejavnostih: zagotavljanju ozimnice, skrbi za počitnikovanje zaposlenih v počitniških domovih na morju, organiziranju športnih dejavnosti in praznovanj v okviru podjetij ob pomembnih datumih kot tudi po zabavah, ki so jim sledile. Naše igre in zabave so bile namenjene druženju in povezovanju, sindikalne zabave pa so, ne glede na danes slabšalni prizvok, prispevale tudi k utrjevanju pripadnosti podjetju in odnosov med sodelavci.

Kot so se morali naši starši znajti pri oskrbovanju družin ali gradnji hiš, smo njihovi potomci znali vklopiti iznajdljivost, ko je šlo za igro in zabavo, ne nazadnje tudi pri tem, kako se izmuzniti na določen dogodek ali zabavo, kadar so bili starši načeloma proti. Tako so bile majske šmarnice primerna prilika, da si se srečal s svojo simpatijo na Markeževi liniji, ki je bila v večernih urah zatočišče mladih zaljubljenecv – in tam srečal sošolke in sošolce, ki so imeli enake namene in podoben izgovor.

Bile so prireditve in plesi ob živi glasbi. Hotela Korotan in Pošta sta jih napovedovala s plakati, na katerih smo brali: Igra skupina Kombo, poje Marjan ali Igra ansambel Zelenak. Poleti so v Kazini in pri Jelenu pari plesali na vrtu, na betonskem plesišču pod kostanji. Imeli smo plesne vaje v gimnaziji in plesni šoli pri Jelenu, ki jih je vodil plesni učitelj Arčon, silvestrovanja v Kazini, na Pristavi, pri Belcjanu in še kje, sindikalne športne igre. Maja je bil izbor miss narcis, ukvarjali smo se z glasbo in športom, delovali v krožkih. V podstrešnem delu gledališča je bil poleg knjižnice prostor, v katerem je slikar in scenarist v gledališču Jože Bedič vodil slikarski krožek za mladino. Vpeljal nas je v različne slikarske tehnike, od grafičnih smo delali linoreze, s šilom vrezovali podobe na notranjo stran pločevine, ki je bila predtem tuba paradižnika ali zobne paste, ali iz gline izdelovali različne glavice, ki so z dodanim oblačilom postale lutke

za tri prste. Za pusta so bile maškarade po šolah in društvih, na pustni torek je bila pustna povorka, ki so jo tradicionalno pripravljali Hrušičani, na pepelnično sredo pa so delavci železarne pokopavali pusta. Tudi martinarji, med njimi moj oče, so bili zraven. Pogrebci, oblečeni v modre šihne obleke, so v sprevodu po Jesenicah vozili na koreto položenega slamnatega pusta, zavili skozi stari tunel, ki je povezoval Titovo in Prešernovo cesto, in tam pred mimoidočimi začeli s »strokovnim« seciranjem trupla. Iz trebuha so vlekli vence klobas in jih delili med zbrane radovedneže, mukotržno delo pa so blažili s krepkimi požirki iz čutar. V ta namen so morali dvigniti larfe in razkriti svojo identiteto. Pusta so na koncu pohoda obredno sežgali.

Razstava pričesk v hotelu Korotan, ki je doživela premiero okoli velike noči leta 1960, je umestila jeseniško modo na raven svetovnih modnih smernic. Jeseniški frizerji so modelom, ki so jih izbrali med jeseniškimi mladenkami, naredili sodobno podobo. Dotlej bolj kot ne polizane ali trajno skodrane pričeske so zamenjale košate, natupirane in otrdele strukture. Po volji obiskovalcev je zmagala platinasta košatost s pramenom las, poševno počesanim čez čelo. Prva nagrada za glasovalce je bila vrečka z vzorci različnih krem in drugih preparatov. To vem, ker sem jo dobila jaz, takrat učenka osnovne šole, ki nisem imela pojma, za kaj jih uporabiti, z izjemo majhne škatlice kreme solea in blazinice brezovega šampona.

Pomemben del prostega časa smo namenjali športu v športnih društvih. Nezamenljivo vlogo je imelo Telovadno društvo Partizan. V stavbi društva so za fizično kondicijo skrbele generacije Jeseničanov in ob tem vzgajale podmladek. Višek vsakoletne skrbi za telo je bilo dopustovanje v Baški. Pod hribom, ki objema Baško z zahodne strani in smo mu pravili Polenta, je v zadnjem kraku zaliva ob čudoviti plaži iz oblih kamenčkov stal tabor TVD Partizana: poljska kuhinja pod plahto in ob njej vedno poln velik lonc čaja, »jedilnica« s štirimi dolgimi mizami in klopmi, v vrste postavljeni platneni šotori peščene barve, ki so se zapirali z zankami, v njih ležišča iz morske trave na lesenih podnicah, ob strani tabora pipa z vodo za jutranjo higieno in pomivanje posode ter nekoliko odmaknjena dvojna latrina. S seboj na taborjenje je vsak prinesel kovinski krožnik, skodelico in pribor, pa še rjuho, odejo in brisačo.

Počitnikovanje je teklo po ustaljenem redu. Po jutranjem pisku smo se v trenirkah, v katerih smo spali, postavili v vrsto za pozdrav zastavi, na bližnjem nogometnem igrišču razgibali telo, se umili in pojedli zajtrk, po zajtrku pospravili šotore in postlali ležišča, se kopali do kosila točno opoldne; vmes na plaži malica v obliki kruha in paradižnika »za lepšo polt«; po počitku do dveh spet kovanje do šestih z vmesno malico kot zgoraj. Pred večerjo so vodniki napravili obhod in točkovali urejenost šotorov. Zaradi nagrade, ki se je najbolje ocenjenemu šotoru obetala zadnji dan taborjenja, in ugodja, ko si se po ocenjevanju zavalil na mehko ležišče, smo do onemoglosti rahljali morskno travo, da je bilo ležišče visoko, ravno in ostrih robov. Po večerji smo bili prosti – a le v okviru tabora – do znaka za spanje. Vsaj enkrat smo prižgali taborni ogenj in v goste povabili mladino iz drugih taborov. K delovanju tabora je spadala tudi nočna straža v treh izmenah od polnoči do šestih zjutraj. Najbolj prijetna je bila zadnja izmena, ko se je prva svetloba začela odbijati od skalne Polente. Na obhodu ob zori sva s cimro Marico zašli v vinograd ob taboru in pokusili, ali grozdje že dozoreva. Ugotovitve sva zvečer predali fantovski straži, ki je šla naslednje jutro preverjat točnost najin角度 ugotovitev. Pri tem ju je zasačil lastnik vinograda in ju predal »oblastem« v taboru. Počutili sva se malo krivi, zato sva s fantoma delili njuno kazen: ribanje miz, klopi in stranišč. Ko smo »partizanovci« dosegli status mladincev, smo užili tudi nekaj privilegijev: ni nam bilo več treba postiljati ležišč za ocenjevanje, ura za spanje je postala premakljiva in smeli smo spremljati vodnike na pokušino vina v sosednjo vas Jurandvor.

Deset let pozneje, ko sem na OŠ Toneta Čufarja poučevala angleščino in matematiko, sem spet hodila taborit v Baško. TVD Partizan je dobil nov prostor za taborjenje v borovem gozdičku na nasprotni strani zaliva. Julija so

Martinarji na sankski tekmi v Savskih jamah (ata v sredi na saneh) okoli leta 1960, last I. Gasar

tam izmenoma taborili otroci iz obeh jeseniških osnovnih šol, učitelji, njihovi zakonci in gostje, avgust pa je bil še vedno rezerviran za društvo Partizan.

Kot sem omenila, so bili sindikati v veliki meri odgovorni za športne izzive in zabave zaposlenih. Organizirali so sankajska, kegljaška, strelska in druga tekmovanja. Moj oče je redno hodil na sankajske tekme v ekipi martinarjev. Da po njegovi upokojitvi družinska tradicija ne bi zamrla, sem se vključila v ekipo OŠ Toneta Čufarja na kegljaških in strelskih preizkusih. S kolegicama Olgo in Fani smo vadile streljanje z zračno puško kar v zbornici med prosto uro in po pouku. Pri tem nas je zalotil učenec višjega razreda in novico, da tovaršice streljajo, raztrosil po šoli. Kegljajske steze seveda ni bilo mogoče improvizirati, tako da sem kegljaško kroglo dobila prvič v roke šele na tekmovanju. Moj nastop je bil tako v skladu z olimpijskim načelom »važno je sodelovati«.

Stavba, v kateri je danes OŠ Prežihovega Voranca, je bila zgrajena leta 1959, ko sem šla v peti razred. Takrat sta v njej domovali OŠ Prežihovega Voranca v levem in OŠ Toneta Čufarja v desnem delu. O vzrokih, zakaj dve šoli v eni stavbi, zakaj dva ravnatelja, Jože Tomažič v prvi in Franc Žvan v drugi, ter dve računovodstvi, smo veliko ugibali. Šoli sta imeli skupno avlo, šolsko kuhinjo, učilnice za tehnični pouk in fotografski laboratorij, drugače pa sta bili fizično ločeni po vertikalni liniji s steklenimi pregradami. Na zadnji šolski dan leta 1973 smo se učitelji OŠ Toneta Čufarja zbrali v zbornici na prednovoletni zabavi. Dan se je prevešal v naslednjega, ko smo ugotovili, da se nekaj dogaja tudi v sosednji polovici stavbe. Seveda smo odšli pozdravit kolege s konkurenčne šole, ki so prav tako praznovali. Ugotavljali smo, da druženje ni napačna stvar, a da bi bila združitev šol še boljša. Poiskali smo ključ, ki je odpiral vedno zaklenjena vrata v steklenih pregradah med šolama, in v znak simbolične združitve skozi vsa nadstropja zaplesali na pesem Lepa Anka kolo vodi.

Rdeča nit zabav sta bila pijača in petje. Pilo se je pred odhodom na delo in ob koncu izmene. Ko je ob dveh sirena v železarni oznanila konec dopoldanske izmene, so moški iz prvih vrst dobesedno planili čez cesto in v Kazino na kozarček, ki jih je že čakal na šanku. Na plačilni dan se je druženje ob pijači znalo zavleči v večerne ure, se končevalo z razglašnim petjem in nadaljevalo naslednje dni, dokler ni zmanjkalo denarja. Do šestindvajsete flaše pira sem še

lahko štel, potem pa šteti nisem mogel več, je rekel eden od pivcev, ki je potem doma zadrnohal sede za malo okroglo mizo, se z mizo in stolom vred prekucnil na tla, kjer je v sedeče-ležečem položaju spal do streznitve. Previdne žene so može pričakale pri vratarju, ko so se ob koncu izmene odprla velika osrednja vrata, da so možem izpulile plačo. V marsikateri družini si take drznosti niso upali privoščiti, tako da so mesec preživel z ostankom denarja, ki so ga spečemu izbrskali iz žepa. Spomnim se pogovorov med ženskami, ki so branile svoje opite može, češ da njihov ne pije, njihovega se le takoj prime, in komentarjev moških, da nekateri pri mizi v družbi žene ves večer počasi žulijo svoj kozarec vina, vmes pa hodijo na stranišče in vsakokrat pri šanku zvrnejo neevidentiran glažek žganega. Opijanje po gostilnah se je znalo končati s pretepom in včasih tudi s smrtjo. Kot otrok sem pogosto poslušala take zgodbe in celo s starši odšla v hrenoviško vilo kropit moškega, ki je izgubil življenje v pretepu z noži na Poljanah. Poljane so v mojem otroškem spominu dobile mračno podobo, ki se je razgubila šele mnogo let pozneje, ko sem se z avtom tam čez vozila na Bled.

Peli smo veliko in povsod. Petje je bilo sestavni del druženja, zabav, izletov in preživljanja prostega časa kar tako. Pelo se je celo med vahtanjem mrliča. Peli smo narodne in partizanske pesmi, popevke in operne arije, potem ko so zasloveli Avseniki, pa tudi narodnozabavne. Na Jesenicah je obstajalo nekaj pevskih zborov. Vsaka osnovna šola je imela svojega, a kolikor se spomnim, dokaj omejen repertoar. Obsegal je nekaj otroških, narodnih in partizanskih pesmi, primernih za nastope na šolskih proslavah. Sodelovanje v pevskem zboru je bilo v osnovni šoli del glasbene vzgoje. Meni se je tej obveznosti uspelo izmuzniti, ker sem obiskovala glasbeno šolo. Pomembna sprememba se je zgodila v šolskem letu 1964/65, ko je iz Kranja prišel na Jesenice skladatelj, glasbeni pedagog, zborovodja in krasen človek, profesor Janko Pribošič. Začel je poučevati na OŠ Prežihovega Voranca in v naslednjem šolskem letu še glasbeni pouk na jeseniški gimnaziji. Glasbenega pouka nismo jemali preveč resno, naše znanje je bilo medlo, kar je hočeš nočeš moral ugotoviti tudi profesor. Rezultate prve kontrolke je komentiral v svojem humornem, pristrčnem slogu, rekoč, da ve, da smo vsi plonkali, a da zameri tistim, ki si niso pripravili dobrih plonk ceglcev. Proti koncu šolskega leta, aprila 1965, je povabil jeseniške srednješolce

na avdicijo za bodoče pevce srednješolskega pevskega zbora. Prvo vajo zbora, ki danes nosi ime po njem, smo imeli že pred prvomajskimi prazniki. Tisto, kar nas je poleg njegovega dobrodušnega, humornega in hkrati zelo resnega pristopa takoj motiviralo, sta bili prvi dve skladbi programa: Beethovnova Visoka pesem in zbor sužnjev iz opere Nabucco. Z njima smo prvič nastopili na proslavi ob dnevu mladosti 25. maja. Da bi lahko pripravili koncertni program, je profesor Pribošič zbor povabil na dvotedenski poletni pevski tabor v Premanturo. Spomin na vsakoletno pevsko počitnikovanje je eden lepših spominov iz moje mladosti. Zjutraj in zvečer smo imeli pevske vaje v vaški šoli, en dan smo morali pomagati v kuhinji, ves preostali čas pa smo imeli zase, za plavanje – pogosto smo plavali čez zaliv v Medulin –, druženje, igre, šport in zabavo. Večere smo preživljali na plaži, spet s pesmijo in glasbo. Med člani zbora so bili tudi mladi fantje, glasbeniki in pevci, ki so se zbrali v skupino, ki bo postala ansambel Caravelle. Prvi bobnar skupine je bil Stojan Leskovar, moj nekdanji sosed s Fužinske ceste, od kitaristov takratne zasedbe se spomnim Milana Ropreta, o imenih drugih dveh nisem povsem prepričana. Na eni od fotografij iz naslednjih let sta tudi Jani Kavalar in Janez Puh. S seboj so imeli kitare, bobnov še ne. Stojan je z bobnarskimi metlicami udarjal ritem kar po svojem kovčku iz kartona. Na pot smo odšli z vlakom do Pulja in z rednim avtobusom do Premanture. Fantje so igrali in peli, mi pa z njimi. Zvečer se je skupina s publiko vred preselila na plažo – do desetih, ko je bila v taboru zapovedana tišina.

*Pevski zbor v Premanturi avgusta 1966,
last I. Gasar*

*Počitniški tabor v Premanturi,
fototeka GMJ*

Ob desetih je bilo še vedno bolje kot doma na Jesenicah, kjer je veljala strožja hora legalis, tudi za gimnazijce: poleti smo smeli biti zunaj do osmih, pozimi do sedmih. Režim so določale šole in je bil marsikdaj strožji od starševskega. Če so te profesorji zalotili zunaj po tej uri, si se moral v šoli zagovarjati, prinesiti opravičilo od staršev, razen če si svoj izhod predhodno najavil. Na hokejskih tekmah, ki so bile na prostem, saj dvorane še ni bilo, so bili šolarji velikokrat brez kap. Za hokej se je namreč navduševal tudi eden od učiteljev, a je med tekmo del pozornosti namenjal evidentiranju svojih učencev. Tistim pred njim je rad pobral kape z glav in naslednji dan pri pouku vprašal, čigave so. Učenci so bili dvakrat v škripcih: če so se javili, so s kapo dobili tudi vedenjski opomin, če se niso, pa jim je huda predla doma zaradi izgubljene kape.

V štirinajstih dneh na taborjenju v Premanturi smo člani pevskega zbora naštudirali obsežen repertoar pesmi, med drugim nam vsem zelo ljubo nežno narodno pesem Kako bom ljubila. Izbor pesmi smo prvič predstavili domačinom in počitnikarjem v Premanturi ter drugič jeseni na koncertu v Gledališču Toneta Čufarja. Poletni pevski tabor je postal tradicija. Naslednje leto je profesor Pribošič na zaključni koncert povabil skladatelja, njegovega profesorja in prijatelja Blaža Arničiča. Tisto poletje smo med drugim naštudirali Arničičovo pesem Tolovaj, ki je s svojim ritmom, preskoki za celo oktavo in celo z disonancami postala udarna skladba zbora, s katero smo zaključevali naše koncerte. Profesor Pribošič nas je povezoval tudi z drugimi zbori. Prve izmenjave smo imeli še v času mojega šolanja na gimnaziji z zboroma iz Siska in Kranja. Na vaje zbora sem ob koncu tedna hodila še prvo jesen po maturi, potem pa so svoje storile študijske obveznosti, pa tudi pevcev, ki so vadili dvakrat na teden, nisem več dohajala.

Jeseniški gimnazijci so dolga leta ohranjali zabavno tradicijo, imenovano pogreb cvekov, ki so ga na zadnji dan pouka pripravljali četrtošolci. Kot v prejšnjih časih, ko so umrlega nosili v sprevodu od domače hiše do pokopališča, se je tudi naš sprevod vil od domače gimnazije proti Plavžu in po drugi strani ceste nazaj do pokopališča cvekov, to je do gimnazije. Za dogodek, pripravo in izvedbo je veljal strogo določen protokol: zagotoviti smo morali prevozno sredstvo, krsto, simbolno znamenje, ki ga je bodoči maturant nosil na začetku

sprevoda, upoštevati smo morali pravila oblačenja in napisati za »žalno« slovesnost primerna besedila. Prevoz smo dobili pri kmetu iz Rovt, ki nam je posodil osla z vprego. Iz skladišča smo prevzeli simbolno znamenje – cvek in krsto. Pogrebci, bodoči maturantje, so si v gledališču izposodili frake, metuljčke in cilindre. Maturantke smo bile prepuščene lastni iznajdljivosti, ki je bila omejena na odtenke črne barve. Na čelu sprevoda sta bila četrtošolec z velikim cvetkom v roki in »pogrebna kočija«, za njo je hodila četrtošolka z žametno blazino, na kateri je bila v tistem trenutku največja dragocenost, to je ključ do znanja, ki ga bodo kandidati za

Sprevod maturantov skozi Jesenice v maju leta 1967, last I. Gasar

maturante predali (beri: prodali) svojim »zelenim« naslednikom. Dekleta so v rokah nosila z belim krep papirjem ovite prižgane sveče. Četrtošolec na začetku sprevoda je namesto zastave nosil tablo z napisom »V tej trugi počiva Janez maturant. Umril je zaradi nerazumevanja in nezdravega okolja.«. Med potjo so pogrebci peli litanije, s katerimi so opozarjali na peripetije v kraju in šoli, pa tudi zbadljivke na račun profesorjev in sošolcev. Kot na primer tista »Ki si nas filozofije rešil« na račun proforskega para, ki je dobil prvega otroka, ali tista »Ki si profesorico angleščine razveseljeval« na račun postavnega carinika, ki je kazal naklonjenost do naše precej »hude« profesorice. Nekaj tedanjih profesorjev ni bilo naklonjenih zbadljivkam na svoj račun, in so jih v naslednjih letih prepovedali. Litanije so ostale, a so bile bolj v skladu s tistim, da si največji »jack«, če se znaš ponorčevati iz samega sebe. Po vrnitvi domov na gimnazijo smo se skupaj z ostalimi dijaki, ki jim je v ta namen odpadla zadnja ura pouka, zbrali v telovadnici, poslušali nekaj nagovorov, nato pa se lotili barantanja z »zelenci« o pogojih predaje ključa. A tudi »zelenci« niso bili čisto zeleni. Zgodilo se je, da so dogovorjeni znesek nekaj deset tisoč dinarjev predali v veliki vreči kot razsuti tovor v kovancih po en dinar. S tem denarjem so kandidati za maturo

lahko odšli na praznovanje. Mi, generacija 1967, smo »ključ zapili«, kot se je temu dogodku takrat reklo, v gostilni pri Ribču v Vrbi. Noč smo preplesali, med drugim na zmagovalno pesem Evrovizije Puppert on a String, ki jo je zapela bosonoga Angležinja Sandie Shaw. Pozabili nismo niti na tradicionalni povštrtanc, da smo lahko, v skladu s pravili seveda, poljubili sošolca ali sošolko, in obudili že malo pozabljeni twist. Domov smo se vračali z vlakom iz Žirovnice, še vedno z rdečimi nageljni na prsih, skupaj z delavci, ki so začenjali dopoldansko izmeno.

V četrtem letniku gimnazije smo morali misliti na odločitev o študijski smeri, a smo si pred tem želeli zagotoviti še zadnje skupne počitnice na maturantskem izletu. Slišali smo, da imajo v Ljubljani maturantski ples, a smo si ga predstavljali po svoje. Na Jesenicah je namreč šola organizirala valetu po opravljeni maturi, po navadi v zgornjih prostorih Kazine, in smo sklepali, da sta to pač dve različni stvari. Mi smo si zamislili maturantski ples kot pridobitno dejavnost, da bi z zaslužkom uresničili naš cilj. Razmišljanja smo zaupali razredničarki profesorici Mariji Janežič, ki nas je podprla in nam dala nekaj koristnih namigov, kot je bil tisti o sponzorjih, ki bi nam pomagali s finančno ali materialno donacijo, in o sodelovanju dijakov iz drugih dveh paralelk. Več dijakov je pomenilo več staršev in več podjetij, ki bi jih lahko nagovorili. In še to: bili smo prva in mislim, da tudi edina generacija maturantov, ki se je domislila česa takega. Odziv donatorjev je bil izjemen. Dobili smo salame, sir in kruh za sendviče, piškote, kavo, sokove, pivo, vino, žganje. Po jeseniških lokalih in trgovinah so nam dovolili lepiti plakate, ki smo jih sami izdelali, kakšnega tudi med poukom. Glasbeno skupino je pod zmernimi zahtevami pripeljala sošolka, ki jo je rad videl vodja skupine. TVD Partizan nam je dal na razpolago dvorano, seveda pod pogojem, da za seboj zabrišemo vse sledi. Sami smo stregli, delali sendviče, pomivali kozarce, kuhali kavo, tudi zaplesali s kom »po dolžnosti«, nazadnje pa z metlo pometli tla in zadnje obiskovalce. Z delom izkupička, ki je pripadel našemu razredu, smo si lahko privoščili teden dni počitnic na Visu, vključno z vožnjo in enodnevnim izletom z ladjico do Modre špilje na otoku Biševu.

Tradicionalno življenje v mestecu Vis, ki je bilo vojaška luka in zato močno izolirano od zunanjega sveta, smo rahlo vrgli iz tira. Kamnosek na pokopališču, pod katerim je bila plaža, je pozabil na nagrobnike in začel sanjariti ob pogledu

na našo sošolko z delno mrežastimi kopalkami, matere so svoje sinove priganjale, naj se vrnejo k delu v vinogradu, namesto da pohajkujejo po plaži in nam nosijo steklenice viškega rdečega vina, vojaški orkester v oficirskem klubu se je skušal prikupiti novim obiskovalcem, predvsem obiskovalkam, in za ples igral tudi slovenske polke in valčke. V Komiži so bile starke zgrožene, ko so videle našo sošolko teči na ladjico v kopalkah. Križale so se, rekoč, da je džavo doša u selo, in za njo metale kamenje. Ko pa smo na večer na mali ploščadi ob morju zapeli Naša četica koraka in druge slovenske pesmi, so za nami domačini odpirali polkna hiš in nam prisluhnili.

Po maturi smo se raztepli po različnih fakultetah in krajih, a smo ostali prijetno povezana skupina, ki se še vedno zna zabavati. Naše obletnice mature na vsakih pet let so v mlajših letih trajale po dvanajst ur in več, zdaj le še dobrih šest, a se od petdesete dalje srečujemo vsako leto. Še vedno se smejimo peripetijam iz gimnazijskih let, kdaj pa kdaj kakšno ušpičimo, kot na primer takrat, ko smo v gostilni Pri Mraku povzročili kratek stik, da smo lahko večerjali ob svečah, ali takrat, ko smo praznovali v Radovljici in na obhodu ob svitu opazili luč v hiši Mateja Bora ter mu pod oknom zapeli U gori raste zelen bor. Naslednje leto se bomo vrnili praznovat na Jesenice.

Dijaška izkaznica iz leta 1961,
last M. Gašperšič